

CLAUDIA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Vrouwelijke vorm van Claudius. Naam van een adellijk Romeins geslacht, waaruit minstens twee keizers zijn voortgekomen. De betekenis is onzeker, waarschijnlijk 'mank' of 'kreupel'.

*

Bijzonderheden

Halverwege de jaren zestig van de 20e eeuw was deze naam in het Duitse spraakgebied bijzonder populair. In 1966 stond zij in Keulen, Düsseldorf en Stuttgart op de eerste plaats; in Bremen op de derde en in München op de 4e. In 1967 trof men haar te Linz (Oostenrijk) op de eerste plaats aan, in Berlijn op de 2e en in Bern (Zwitserland) op de 11e plaats. In 1970 gerekend over gehele Bondsrepubliek van West-Duitsland: 3e plaats! In 1973 staat zij te Heidelberg op de 4e plaats, in mei 1975 in de gehele Bondsrepubliek op de 10e, en over geheel 1975 gerekend troonde zij in zes grote steden bovenaan.

*

Claudia van Rome, Italië; weduwe (= C. uit 2Tim.4,21?); † **begin 2e eeuw; feest 7 augustus**.

In de tweede brief van de Apostel Paulus aan zijn leerling Timoteüs (4,21) is er sprake van een Claudia. Omdat er verder over haar niets bekend is, zijn er tal van legendes rond haar persoon gesponnen. Zij zou een dochter zijn geweest van de Bretonse (volgens anderen: britse) koning Caractacus. Deze zou zich manmoedig hebben verdedigd, toen Keizer Claudius (10 vóór Chr. - 54 na Chr.) probeerde Brittannië te bezetten. Hij werd gevangen genomen en samen met zijn vrouw en dochter naar Rome overgebracht. Dit alles zou gebeurd zijn in het jaar 51. In Rome bekeerde de koning zich tot het christendom, kwam in 58 vrij en keerde naar zijn vaderland terug. Volgens de legende zou hij dan ook als eerste het christendom in Brittannië hebben gebracht. Ook zijn dochter was christen geworden, volgens de legende als eerste vrouw in de stad Rome. Op dat moment moet zij dan ook de nieuwe naam 'Claudia' hebben aangenomen. Ze zou gehuwd zijn met senator Pudens; ook die naam valt in de tekst van Paulus' brief aan Timoteüs. De apostel Petrus zou bij haar gastvrijheid hebben genoten en bij zo'n gelegenheid haar man voor Christus hebben weten te winnen.

Zij zou de moeder geworden zijn van de heilige vrouwen Praxedis en Pudentiana; naar deze twee is een beroemde kerk in Rome genoemd: Santa Prassede e Pudenziana. Daarnaast zou zij nog twee heilige zoons hebben gehad: Novatus en Timoteüs.

Volgens andere bronnen echter heette hun moeder niet Claudia, maar Priscilla, naar wie de katacombe is genoemd, waar Praxedis en Pudentiana begraven lagen. Hoe dan ook, rond het jaar 110 zou deze Claudia op hoge leeftijd als weduwe gestorven zijn in de nabijheid van de Umbrische stad Sabinum.

Door haar dochters zou zij zijn teruggebracht naar Rome, waar zij werd bijgezet in het grafmonument van Pudens, haar man.

*

Claudia van Ancyra, Klein-Azië (= voormalig Ankara, Turkije); tezamen met **Theodotus**, **Alexandra** (ook **Alexandria**), **Eufrasia**, **Faina** (ook **Faine**), **Julitta** (ook **Julia**), **Matrona** en **Thecusa**, martelaressen; † **304; feest 18 mei**.

Het verhaal van Theodotus begint bij een groep van zeven vrouwen, die naast vele andere geloofsgenoten, het slachtoffer werden van de christenhaat van de Romeinse landvoogd te Ancyra, een zekere Theotechno. Hij op zijn beurt was weer een stroman van de wrede keizers Maximianus en Diocletianus.

De zeven vrouwen waren al op jaren en hadden hun leven lang Christus gediend door maagd te blijven en een deugdzaam leven te leiden. Ze waren de bergen ingevlucht toen de christenvervolgingen losbarstten. De Romeinse landvoogd Theotechno had een troep jonge soldaten achter ze aan gestuurd om ze op te sporen met de bedoeling ze te doden. De jongemannen kregen de vrouwen inderdaad te pakken en ze maakten aanstalten om de bevelen ten uitvoer te brengen. Toen trad een van de vrouwen manmoedig naar voren en probeerde hen van hun plannen af te houden met de woorden: "Bekijk ons eens goed. Hebben wij niet de leeftijd en de grijze haren van jullie moeders? Wij doen een beroep op jullie eerbied voor je moeder, en smeken je van je plannen af te zien." Dat gebeurde.

De landvoogd was woedend. Hij beschouwde de handelwijze van zijn ondergeschikten als dienstweigering. Hij voelde deze gang van zaken als een persoonlijke nederlaag, hem toegebracht door zwak vrouwvolk. Daarop liet hij de vrouwen met een steen om de hals in het meer werpen. Tenslotte werden hun lijken door een vurige jongeman, Theodotus genaamd, op goed christelijk wijze geborgen en begraven. Toen bekend werd, dat hij daarvoor gezorgd had, kostte dat ook hem het leven.